

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše (soudce zpravodaj) a soudců Pavla Molka a Lenky Bursíkové v právní věci žalobkyně: **BULLDOG REKLAMA s. r. o.**, se sídlem Přetlucká 3354/12, Praha 10, zast. JUDr. Pavlem Kiršnerem, LL. M., advokátem se sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 11**, se sídlem Ocelíkova 672/1, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2024, č. j. MCP11/24/058476/OV/Sve, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2025, č. j. 17 A 94/2024-24,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2025, č. j. 17 A 94/2024-24, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2024, č. j. MCP11/24/058476/OV/Sve, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku ve výši **22 362,70 Kč**, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího zástupce JUDr. Pavla Kiršnera, LL. M., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v dané věci zabýval otázkou, zda byl žalovaný oprávněn opravit tvrzenou nesprávnost územního souhlasu, spočívající v neuvedení konečného data platnosti, postupem podle § 156 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tedy vydáním opravného usnesení, které se pouze poznamená do spisu. Rozhodné bylo to, zda změna původního územního souhlasu mohla žalobkyni způsobit újmu.

[2] Žalovaný dne 1. 6. 2011 vydal územní souhlas. V něm vyjádřil souhlas s umístěním a provedením stavby pro reklamu umístěnou v silničním ochranném pásmu. V roce 2024 v záhlaví uvedeným rozhodnutím opravil žalovaný nesprávnost v územním souhlasu prostřednictvím rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností dle § 156 odst. 1 správního řádu. Tímto rozhodnutím omezil platnost územního souhlasu do 27. 4. 2016. V původním územním souhlasu žádné takové omezení uvedeno nebylo. Rozhodnutí žalovaného o opravě bylo pouze poznamenáno do spisu. Žalovaný o vydání tohoto rozhodnutí informoval žalobkyni sdělením.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou. Tvrdila, že žalovaný nebyl oprávněn vydat rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností, jelikož tím došlo ke zkrácení platnosti územního souhlasu, tudíž došlo k zásahu do jejích práv. Městský soud žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl. Vyšel z předpokladu, že reklamní zařízení umístěné v silničním ochranném pásmu je vždy dočasnou stavbou na maximálně 5 let. Územní souhlas byl proto vadný, jelikož neobsahoval dobu trvání. Územní souhlas nemohl učinit z této stavby trvalou stavbu. To by odporovalo výslovnému znění zákona. Změna územního souhlasu nezasáhla do práv žalobkyně také proto, že k odstranění reklamního zařízení může silniční správní úřad přistoupit v důsledku uplynutí doby platnosti jím vydaného povolení. Žalobkyně netvrdila ani neprokázala, že došlo k prodloužení povolení ze strany silničního správního úřadu. Proto stavba mohla být odstraněna již kdykoliv po 27. 4. 2016 z iniciativy silničního správního orgánu. Žalovaný postupoval správně, pokud vydal rozhodnutí podle § 156 odst. 1 správního řádu. Dílčí námitky žalobkyně k aplikaci § 156 odst. 2 správního řádu jsou proto mimoběžné. Podle městského soudu je pro posouzení rozhodné to, že k odstranění stavby mohlo dojít bez ohledu na vydání napadeného rozhodnutí (§ 31 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích). Jelikož žalobkyně nenabyla právo umístit dotčenou stavbu jako stavbu trvalou, není namístě ani chránit její dobrou víru. Ta musí být spojena s nabytým právem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností. Uvádí, že územní souhlas se týká pouze splnění obecných požadavků na výstavbu. Rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu se zabývá tím, zda je stavba vyhovující z hlediska bezpečnosti a plynulosti dopravního provozu. Ostatní aspekty stavby ovlivňují jiná podkladová rozhodnutí a závazná stanoviska. Ačkoliv územní souhlas a povolení dle zákona o pozemních komunikacích spolu souvisí, každé z nich se zabývá jiným aspektem veřejného zájmu. Z územního souhlasu proto vyplývá oprávnění stěžovatelky umístit a provozovat na dobu neurčitou. To za předpokladu, že bude disponovat příslušným povolením dle zákona o pozemních komunikacích. Napadené rozhodnutí způsobilo stěžovatelce újmu tím, že z pohledu zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), činí ze stavby trvalé stavbu dočasnou. Toto dotčení se však netýká povolení dle zákona o pozemních komunikacích. Stěžovatelka proto uzavřela, že napadené rozhodnutí zasáhlo do jejích práv. Je také v rozporu se zásadou legitimního očekávání a ochranou nabytých práv.

pokračování

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že územní souhlas byl vydán na základě žádosti stěžovatelky, ve které uvedla, že se jedná o dočasnou stavbu na 5 let. Touto žádostí byl vázán. Nemohl jí povolit stavbu trvalou. Stěžovatelka ke své žádosti přiložila rozhodnutí odboru dopravy Magistrátu hlavního města Prahy, dle kterého jí byla stavba povolena pouze do 27. 4. 2016. Žalovaný nesouhlasí s tím, že územní souhlas řeší stavbu z hlediska splnění obecných požadavků na výstavbu a rozhodnutí silničního správního orgánu řeší stavbu z hlediska dílčího zájmu na provozu na pozemních komunikacích. Stavební úřad je povinen zohlednit veškerá omezení, která pro povolovanou stavbu nařídily ostatní správní orgány. Stavební úřad tak ani nemohl vydat územní souhlas, který by časově přesahoval platnost rozhodnutí silničního správního orgánu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost je důvodná.

[7] Dle § 156 odst. 1 správního řádu platí, že *jestliže vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu trpí vadami, které lze opravit, aniž tím bude způsobena újma některé z dotčených osob, správní orgán je opravit usnesením, které se pouze poznamená do spisu.*

[8] Dle § 156 odst. 2 správního řádu platí, že *vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.*

[9] Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli v tom, že v dané věci nebylo možné opravit nesprávnost v územním souhlasu prostřednictvím rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností dle § 156 odst. 1 správního řádu. Toto ustanovení lze totiž aplikovat pouze v případě, že opravou nevznikne újma některé z dotčených osob. Obvykle se tato oprava bude týkat pouze formálních nesprávností. Žalovaný v územním souhlasu však souhlasil s umístěním a provedením stavby reklamního zařízení, aniž by stanovil dobu jeho platnosti. Pouze v poučení uvedl, že *[s]ouhlas platí po dobu 12 měsíců; nepozbývá však platnosti, pokud v této době bude s ohlášenou stavbou započato*. Územní souhlas tedy byl vydán na dobu neurčitou. Napadeným rozhodnutím však územní souhlas změnil tak, že souhlasí s umístěním dočasné stavby do 27. 4. 2016. Tím tak fakticky zkrátil platnost územního souhlasu. Takové zkrácení územního souhlasu zpravidla bude zasahovat do práv některé z dotčených osob.

[10] Městský soud své závěry postavil na tom, že stěžovatelce nemohla být způsobená újma, jelikož reklamní zařízení umístěné v silničním ochranném pásmu je vždy stavbou dočasnou, a to maximálně na dobu pěti let [§ 31 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, ve znění do 31. 8. 2012 (v pozdějších zněních zákona je obdobná úprava v odst. 5)]. Povinností vydat územní souhlas na maximální dobu pěti let argumentuje také žalovaný. Tento argument však nemůže obstát. Vysvětluje totiž pouze to, z jakého důvodu byl původní územní souhlas nesprávný. Nesprávnost původního územního souhlasu je však

pouhým předpokladem pro jeho změnu. Nevysvětluje to, zda tato změna způsobí újmu některé z dotčených osob.

[11] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se stěžovatelkou také v tom, že je nutné rozlišovat mezi územním souhlasem a rozhodnutím silničního úřadu. Oba akty jsou totiž výsledkem odlišných řízení. Je sice pravdou, že silniční správní úřad má možnost odstranit reklamní zařízení umístěné v silničním ochranném pásmu bez povolení tohoto úřadu a bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem [§ 31 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, ve znění do 31. 8. 2012 (v pozdějších zněních zákona obdobně v odst. 9 a 10)]. To však neznamená, že změnou doby platnosti územního souhlasu nemůže dojít k jinému zásahu do práv stěžovatelky. Žalovaný stěžovatelku minimálně vystavil situaci, ve které se mohla dopustit přestupku dle § 301 odst. 1 písm. c) zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, pokud by její reklama byla umístěna na dotčeném pozemku i po uplynutí platnosti územního souhlasu. Tohoto přestupku by se dopustit nemohla, pokud by disponovala (byť chybným) platným územním souhlasem. Je totiž nutné vycházet ze zásady presumpce správnosti správních aktů. Nelze pominout ani to, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí až v roce 2024. Dobu platnosti územního souhlasu však tímto rozhodnutím omezil do 27. 4. 2016. Po změně územního souhlasu v roce 2024 tak vznikla situace, ve které byla stavba stěžovatelky zpětně bez platného územního souhlasu již od roku 2016. Za daných okolností by mohl naříditi odstranění stavby i stavební úřad, nikoliv pouze silniční správní úřad [§ 250 odst. 1 písm. e) stavebního zákona]. Pro stěžovatelku by se tak jednalo o kvalitativně odlišnou situaci, než pokud by platným územním souhlasem disponovala. K odvrácení nebezpečí odstranění stavby by jí totiž samotné povolení silničního správního úřadu nepostačovalo. Z toho je zjevné, že změna územního souhlasu do práv stěžovatelky zasáhla.

[12] Nelze vyloučit, že ve výjimečných situacích by ani obdobná změna doby platnosti územního souhlasu nezasahovala do práv stavebníka. Jednalo by se např. o situaci, ve které by z žádosti jasně vyplývalo, že si požádal o vydání územního souhlasu na dobu určitou a zároveň by se stavebník změny doby platnosti domáhal či s ní k předchozímu dotazu stavebního úřadu výslovně souhlasil. V takových situacích by mu nemohla vzniknout jakákoliv újma. Bez ohledu na znění původní žádosti žalovaný územní souhlas změnil, aniž by se zabýval případným dotčením stěžovatelky, resp. si vyžádal její předchozí vyjádření. Stěžovatelka se tak změny minimálně nedomáhala ani s ní nesouhlasila. Ostatně jinak by těžko podávala žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Z uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že žalovaný postupoval nesprávně. Napadeným rozhodnutím došlo k podstatné změně, která vedla k omezení platnosti územního souhlasu. To bude zpravidla vždy představovat zásah do práv stavebníka. Ze spisu nevyplývá, že by se jednalo o výjimečnou situaci, ve které k zásahu do práv stěžovatelky dojít nemohlo. Žalovaný proto nepostupoval správně, pokud změnu provedl prostřednictvím opravy zjevných nesprávností, neboť tím byla způsobena újma stěžovatelce.

[13] Z uvedených důvodů NSS dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, pokud územní souhlas změnil postupem podle § 156 odst. 1 správního řádu. Nezabýval se však tím, zda žalovaný v původním územním souhlasu skutečně pochybil. To totiž pro posouzení věci není rozhodné.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož byl již v řízení před městským soudem dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, rozhodl NSS současně o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[15] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek městského soudu a současně i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Úspěch ve věci se posuzuje dle výsledku řízení před správními soudy. Výsledkem soudního přezkumu bylo zrušení rozhodnutí žalovaného, stěžovatelka proto měla ve věci plný úspěch. V takovém případě je žalovaný povinen jí podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. nahradit náklady řízení před soudem.

[16] Procesně úspěšná stěžovatelka vynaložila tyto náklady na soudní poplatky:

- a. v řízení před krajským soudem soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu [položka 18 odst. 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] ve výši **3 000 Kč**,
- b. v řízení před NSS soudní poplatek za kasační stížnost (položka 19 přílohy k zákonu o soudních poplatcích) ve výši **5 000 Kč**,

stěžovatelce tak náleží náhrada za zaplacené soudní poplatky ve výši celkem **8 000 Kč**.

[17] Stěžovatelka byla v řízení o žalobě i o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Náleží jí proto dále náhrada nákladů právního zastoupení v následujícím rozsahu:

- a. v řízení před krajským soudem vykonal advokát celkem 2 úkony právní služby: převzetí a příprava právního zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a sepsání a podání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]]. Sazba za úkon právní služby vykonaný do konce roku 2024 činí 3 100 Kč (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024). Stěžovatelce tak náleží **6 200 Kč**,
- b. k tomu jí náleží navíc náhrada hotových výdajů $2 \times 300 \text{ Kč}$ (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024), celkem tedy **600 Kč**,
- c. jelikož zástupce stěžovatelky vykonává advokacii jako společník společnosti, která je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o **1 428 Kč**.

Celková částka v řízení před krajským soudem tak činí **8 228 Kč**.

- d. v řízení před NSS vykonal advokát jeden úkon právní služby: sepsání a podání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Sazba za úkon právní služby vykonaný po 1. 1. 2025 činí 4 620 Kč (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025). Stěžovatelce tak náleží **4 620 Kč**,

- e. k tomu jí náleží náhrada hotových výdajů ve výši **450 Kč** (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025),
- f. jelikož zástupce stěžovatelky vykonává advokacii jako společník společnosti, která je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o **1 064,70 Kč**.

Celková částka v řízení před NSS tak činí **6 134,70 Kč**.

[18] Celkovou výši náhrady nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti zahrnující odměnu advokáta, náhradu hotových výdajů a zaplacené soudní poplatky představuje částka **22 362,70 Kč**. Žalovaný je povinen ji zaplatit stěžovateli k rukám jejího zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. června 2026

Petr Mikeš
předseda senátu